

De belofte van Pegasus:

een verhaal over eenheid en
vrede

Luister naar me
europa.eu/!xThqgP

Manuscript voltooid in januari 2025.

Dit document mag niet als officieel standpunt van de Europese Commissie worden beschouwd.

Luxemburg: Bureau voor publicaties van de Europese Unie, 2025

© Europese Unie, 2025

De voorwaarden voor het hergebruik van documenten van de Commissie zijn vastgelegd in Besluit 2011/833/EU van de Commissie van 12 december 2011 (PB L 330 van 14.12.2011, blz. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/833/oj>).

Tenzij anders vermeld, is hergebruik van dit document toegestaan krachtens een Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)-licentie (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.nl>). Dit betekent dat hergebruik is toegestaan, mits de bron correct wordt aangegeven en eventuele wijzigingen worden vermeld.

Voor het gebruik of de reproductie van onderdelen die niet het eigendom zijn van de Europese Unie, kan het nodig zijn rechtstreeks om toestemming van de respectieve houders van het recht te verzoeken. De Europese Unie bezit geen auteursrecht ten aanzien van de volgende onderdelen:

Pagina's 7, 11, 15 en 16, achtergrond © DAIYAN MD TALHA/stock.adobe.com

Print	ISBN 978-92-68-03965-6	doi:10.2775/032852	NA-05-23-109-NL-C
PDF	ISBN 978-92-68-03953-3	doi:10.2775/391286	NA-05-23-109-NL-N

De belofte van Pegasus:

een verhaal over eenheid en
vrede

Laten we in onze verbeelding naar een andere tijd vliegen.
Een tijd waarin Pegasus, een wonderlijk paard met
reusachtige vleugels, zij aan zij leefde met alle mensen en heel
wat avonturen beleefde.

Hoofdstuk 1

Er was eens een prachtig, gevleugeld paard, Pegasus genaamd. Misschien heb je al weleens van hem gehoord? Jarenlang zweefde dit wonderlijke paard energievool door prachtige blauwe luchten, speelde hij in donderwolken en dook hij weg voor bliksemschichten. Hij was ook vaak onderweg om samen met andere helden te vechten tegen gevaarlijke monsters. Maar vandaag vloog Pegasus heel langzaam. Zijn vleugels klapten droevig. Als je hem van wat dichterbij bekeek, zou je zien dat hij huilde. Zijn tranen rolden neer op de Aarde, daar waar de mensen woonden.

Pegasus, die heel zijn leven lang al reisde, had altijd op een heel oud continent gewoond. De verschillende mensen die daar ook woonden, waren in de loop van de tijd bij elkaar gekomen. Op die manier ontwikkelden zich veel verschillende landen. Sommige landen waren groot, andere dan weer kleiner. Sommige landen hadden zandwoestijnen, in andere lagen glinsterende gletsjers? Sommige hadden immense bloemenvelden, in andere torenden bergen hoog boven het landschap uit. In sommige landen stonden lage, vierkante gebouwen, terwijl ze in andere landen hoog waren en puntige daken hadden. De gebouwen waren aangepast aan het klimaat van het land en waren gemaakt van hout, met verfijnde vormen en allerhande versieringen. In elk land werd een unieke taal gesproken. Pegasus luisterde heel graag naar al deze verschillende talen terwijl hij van land naar land vloog.

Met al die verschillen zou je denken dat de bewoners van die landen niets gemeenschappelijks met elkaar hebben. Maar niets is minder waar. In elk land zag je lachende kinderen op weg naar school, werkten boeren op de akkers, schreven schrijvers boeken en maakten muzikanten vrolijke muziek waarop mensen konden dansen. Overal kochten en verkochten mensen heerlijk eten en kleurrijke sieraden op bruisende markten. 's Avonds ging iedereen terug naar huis om bij het gezin en bij hun geliefden te zijn. Pegasus vond alle landen echt prachtig. Hij kreeg er nooit genoeg van en genoot met volle teugen van elk bezoek.

Maar ... waarom huilde Pegasus nu en rolden er dikke tranen over zijn wangen?

Dat kwam door iets wat hij zag vanuit de lucht. Terwijl hij over het continent vloog waar hij zoveel van hield, zag hij dat er iets vreselijks gebeurde.

Ja, de mensen hadden best veel gelijkenissen met elkaar, maar hun verschillen zorgden ook voor misverstanden. Daardoor verloren ze meer en meer het vertrouwen in elkaar. Ze begonnen de ander te wantrouwen en te vrezen. Er ontstond heel wat ruzie tussen elkaar. En nu verklaarden ze elkaar de oorlog. De ooit bruisende, vrolijke gemeenschappen vielen uit elkaar. Families gingen op de vlucht. De legers werden groter en groter en groter. Mensen konden niet meer naar hun werk, scholen gingen dicht en boeren moesten hun akkers achterlaten. De mooie gebouwen en de woningen van de vele gezinnen werden gebombardeerd. Pegasus zag ze smeulen in de dikke rook. Soldaten in uniform probeerden hopeloos de wacht te houden, maar niemand voelde zich nog veilig.

Pegasus kon vanuit de lucht zijn ogen niet geloven. Overal zag hij pijn en verdriet. Wat kon hij doen? Hoe kon hij helpen? Hij begreep niet waarom de mensen zich tegen elkaar hadden gekeerd. Wanhopig sloot hij zijn ogen. Hij huilde en huilde en huilde ... Hij kon dit verscheurend tafereel niet meer aan en besloot uiteindelijk om zijn geliefde continent te verlaten. Hij vloog ver weg van de steden, van de bergen en de velden, van de gletsjers en de woestijnen, totdat hij uiteindelijk in een zeer donker bos landde. Hij streek neer bij een kalme rivier, vouwde zijn vleugels naar binnen en beloofde zichzelf het volgende: “Nooit, nooit zal ik mijn vleugels nog spreiden. Ik wil ontsnappen aan de pijn van de oorlog die mijn geliefde continent vernietigt.” Pegasus doolde jarenlang in het bos rond en had al die tijd geen enkel contact meer met ook maar één mens. Zijn enige gezelschap in het bos waren de dieren.

Tot op die bepaalde ochtend. Op weg naar de rivier ontmoette hij een grote, witte stier die er water dronk. Naast de stier stond een mysterieus meisje. Ze had zwart haar en donkere ogen. Ze droeg een prachtige jurk, met schitterende kleuren en felle tekeningen. Toen ze bewoog, leek het alsof er kleine sterretjes om haar heen zweefden. De kleuren van haar jurk deden Pegasus denken aan de vele bruisende gemeenschappen in de landen die hij een tijd geleden achter zich had gelaten. Het meisje piepte over de nek van de stier heen toen die zich vooroverboog om opnieuw te drinken. Toen zag ze plots Pegasus en glimlachte zacht naar hem.

“Goedemorgen, Pegasus.” Ze begroette hem alsof ze hem kende. “Samen met Stier zijn we hiernaartoe gekomen om wat te rusten en onze dorst te lessen.”

Verrast antwoordde Pegasus: “Weet jij wie ik ben? Het is zo lang geleden dat ik een mens heb gezien. Ik dacht dat jullie me allemaal vergeten waren. Maar ik ben zoooooo blij jou te zien.”

Voordat hij haar kon vragen wie ze was of wat ze in het bos deed, riep het mysterieuze meisje uit: “Echt? Maar hoe komt het dat je niemand meer hebt gezien?”

“Omdat mensen uitzonderlijk zo diep in het donkere bos durven komen. Ik ben ver weggevoegen van hen omdat ze gekozen hebben om te vechten met elkaar en alles wat ze samen hebben opgebouwd, vernietigen. Daarom ben ik hier. Ik wil zo ver mogelijk uit de buurt van die oorlog zijn.” Hij keek verdrietig weg.

“Maar Pegasus”, zei het meisje zachtjes, “de oorlog is voorbij.”

“Is hij voorbij?” Pegasus kon zijn oren niet geloven. Hij sprong op en riep: “Hoe is het mogelijk?! Wat een fantastisch nieuws!” Hij dacht met warme gevoelens terug aan alle vriendschappen en het plezier samen op het continent voordat de oorlog uitbrak. Hij wou dolgraag teruggaan. Hij verwachtte dat het meisje even blij zou zijn als hij, maar ... in plaats daarvan keek ze hem heel bezorgd aan.

“Ja Pegasus, de oorlog is voorbij. Maar de mensen zijn veranderd: ze zijn bang, ze zijn diep teleurgesteld. Hun huizen zijn vernield en ze vrezen dat er opnieuw oorlog komt. Ze hebben hun sprankeltje hoop verloren.”

Pegasus herkende dit gevoel van hopeloosheid. Het was een beangstigend, eenzaam gevoel. Hij wist dat hij iets moest doen. “Ik weet nog dat landen ooit in vrede naast elkaar leefden. Daar wil ik mensen aan herinneren. Ik wil ze weer verbinden”, zei hij vastberaden.

Het meisje knikte. “Kan jij echt een manier bedenken om de mensen na de oorlog weer bij elkaar te brengen?”, vroeg ze hem.

Pegasus zweeg. Hij leek diep in gedachten verzonken. Ondertussen was een groepje dieren uit het bos gekomen, nieuwsgierig naar Pegasus en dat onbekende meisje. “Er kan alleen vrede komen als de mensen iets vinden waar ze allemaal

om geven, iets waardoor ze inzien dat ze veel gelijkenissen hebben die hen weer kunnen verbinden. Ik zal hen helpen!”, zei Pegasus en spreidde plotseling vastberaden zijn vleugels. De dieren slaakten kreten van bewondering. Ze hadden Pegasus nog nooit zijn prachtige vleugels zien spreiden. Ooooooooooh!

Het meisje knikte weer: “Als mensen samenwerken aan een gemeenschappelijk doel, zullen ze zien wat ze samen nodig hebben. Dan zullen ze elkaar opnieuw leren vertrouwen. En dan zullen ze inzien dat je niet met elkaar moet vechten, maar veel beter met elkaar praat als je ruzie hebt. Zo kunnen ze ook ontdekken dat ze samen sterker zijn. Wat een supergoed idee, Pegasus!”

Pegasus antwoordde: “Ik verlaat het bos vandaag nog en vlieg naar ze toe. “Bedankt lief meisje dat je hiernaartoe bent gekomen om me te vertellen dat de oorlog voorbij is. Er is zo te horen nog veel werk aan de winkel. Ik moet gaan! Tot weerziens!”

“Ik wens je het allerbeste”, zei het meisje, “ik zou heel graag met je meegaan, maar Stier en ik zouden je alleen maar tot last zijn. Daarom stel ik voor dat mijn beste vriend Duif je vergezelt. Ik weet zeker dat jullie een geweldig team zullen vormen.”

Duif, die de hele tijd in een boom vlakbij had meegeluisterd, vloog naar Pegasus toe. Ze landde voorzichtig op de grond voor hem. “Hallo Pegasus, ik zou het echt heel fijn vinden om met je samen te werken.”

Het meisje klom op de rug van de stier en glimlachte: “Ik weet zeker dat het jullie zal lukken.”

De stier begon te rennen en stoof weg met het meisje op zijn rug. “Je hebt me nog niet verteld hoe je heet!”, riep Pegasus haar na.

“EUROPA!”, riep ze heel luid terug, terwijl ze uit het zicht verdwenen. Ze liet een spoor na van uitdovende sterren in de verte.

Pegasus was stomverbaasd. Waarom verdween het meisje zo plotseling, en hoe moest hij alle mensen overtuigen zich te verenigen om samen in vrede te leven?

Het verhaal waar je naar luistert, is niet echt gebeurd, maar je hoort misschien een paar zaken die je ook kent uit het echte leven?

Het continent Europa werd vernoemd naar Europa, een prinses uit de Griekse mythologie. De mythe wil dat Zeus, de god van hemel en donder, verliefd werd op haar. Hij veranderde zichzelf in een witte stier en nam haar mee naar het eiland Kreta om met hem samen te leven.

Europa is een van de zeven werelddelen. Het geografisch en cultureel diverse continent bestrijkt 44 landen en er wonen meer dan 700 miljoen mensen. Er zijn heel veel mooie plaatsen met een boeiende geschiedenis en cultuur. Er komen veel wereldberoemde wetenschappers, uitvinders, kunstenaars en componisten vandaan en er zijn populaire artiesten en succesvolle sportmensen geboren.

Maar het verhaal van Europa gaat niet alleen over grote successen. Er zijn ook veel zaken waar we niet trots op zijn. Door de eeuwen heen hebben de Europese landen vreselijke oorlogen met elkaar uitgevochten. Die gingen meestal over macht en bezit of over godsdienst. In de twintigste eeuw braken op het continent twee grote oorlogen uit. Daarbij raakten uiteindelijk ook andere landen over heel de wereld betrokken. Daarom worden ze de wereldoorlogen genoemd. In deze oorlogen zijn miljoenen mensen omgekomen. Na afloop bleef Europa arm en in puin achter.

De Europeanen waren uitgeput door het verlies en de vernietiging, en ze waren bang voor de toekomst. Hoe kon worden voorkomen dat er opnieuw oorlog tussen hun landen zou uitbreken? Kon hun ruzie worden opgelost op een andere manier dan door te vechten? Laten we naar het volgende hoofdstuk luisteren om te horen hoe het verhaal van Pegasus verdergaat.

Hoofdstuk 2

Pegasus staarde naar een stipje aan de horizon. Het meisje was verdwenen. Hij had nog een heleboel vragen, maar beseftte dat hij geen tijd te verliezen had. Hij spreidde zijn vleugels en vloog met Duif aan zijn zijde nog een laatste keer boven het bos. Hij zei zijn vrienden de dieren gedag en vertrok. Al vlug zagen Pegasus en Duif vanuit de lucht in de verte grote steden en kleine dorpen verschijnen. Er stegen geen rookpluimen meer op uit de gebouwen, maar ze hoorden ook geen gelach of muziek. De sfeer voelde er zwaar, triest, ernstig aan. De mensen keken somber. Ze liepen erbij met een gebogen hoofd.

“Het is vreselijk om te zien hoe ongelukkig de landen en mensen eraan toe zijn. We moeten hen hoop geven. Hoe kunnen we hen helpen de weg wijzen naar langdurige vrede?”, zei Pegasus.

“We moeten eerst te weten komen wat de mensen zelf belangrijk vinden”, antwoordde Duif.

Vanuit de verte zagen ze een groep mensen bij een klein huisje aan de voet van een berg zitten.

“Laten we naar hen toe gaan en met hen praten”, stelde Duif voor. “Als we van land naar land reizen en met genoeg mensen praten, komen we misschien te weten wat voor iedereen belangrijk is.”

Pegasus landde zachtjes en draafde naar de groep toe. Duif vloog vlak naast hem. De mensen stonden op. Ze waren verwonderd door het majestueuze gevleugelde paard dat plots naast hen landde.

“Niet bang zijn”, riep Pegasus uit, terwijl hij langzamer dichterbij kwam. “We zijn hier omdat we met jullie willen praten.”

De mensen keken hun onverwachte bezoeker onzeker aan.

“Ben jij Pegasus?”, vroeg een vrouw. Haar ogen waren groot en vol ongeloof.

“Ja”, zei hij.

“We hebben je al jaren niet meer door de lucht zien vliegen! We dachten dat je voorgoed was vertrokken.”

Pegasus boog zijn hoofd, alsof hij sorry wilde zeggen. “Ik ging weg toen de oorlog uitbrak, maar ik was dolblij toen ik vernam dat die vreselijke oorlog voorbij was. Ik ben zo snel mogelijk teruggevlogen. Nu ben ik hier om jullie te helpen om een vreedzamere toekomst op te bouwen.”

Een man nam het woord. Hij keek ongelovig. “De oorlogen zijn voorbij, ja, maar ik weet niet of je een manier kunt vinden om blijvende vrede te sluiten.” Anderen in de groep mompelden instemmend.

“Vrede in al onze landen, dat zou een droom zijn die eindelijk uitkomt”, zei de vrouw die eerder ook al wat had gezegd. “Maar eerst hebben we iets anders aan ons hoofd. Onze huizen zijn vernield en we hebben geen hout om ze weer op te bouwen. We weten wel hoe het moet”, zei ze en wees naar een grote zaag en een werkbank waarmee boomstammen werden verzaagd tot lange planken. “Maar alle bomen zijn verbrand. We hebben geen bomen meer.”

“Omdat er geen hout is, kunnen we ook geen vuur maken om te koken en ons huis te verwarmen”, zei iemand anders.

“Kijk! Dáár werkten sommigen van ons voordat de oorlog uitbrak”, zei de terughoudende man. Hij wees naar de berg achter hem. “Het was vroeger een plek waar bomen werden aangeplant. We onderhielden die boomkwekerij zorgvuldig, zodat we hout hadden voor de hele stad. Maar nu is alles vernield.”

Een oude vrouw zei: “Zonder hout kunnen we niets heropbouwen. We willen gewoon in vrede verder met ons leven. Maar door de oorlog is er een tekort aan alles wat we nodig hebben om te kunnen overleven.”

Pegasus en Duif luisterden aandachtig naar de mensen. Ze waren diep onder de indruk. Er was veel om over na te denken. Toen iedereen zijn hart had gelucht, bedankten Pegasus en Duif hen uitvoerig. Ze zetten hun reis verder.

In alle landen die ze een na een bezochten, wilden alle mensen dat het vrede bleef, maar ze vertelden ook hoe moeilijk het was om vooral het hout te vinden om hun huis te herstellen, te koken en zich te verwarmen.

“Misschien is deze noodkreet om hout te vinden wel iets wat de mensen weer zou verenigen”, zei Duif op een dag, onderweg naar een andere stad.

“Wat bedoel je precies?”, vroeg Pegasus.

“Bomen en hout.”

“Zal hout vrede brengen?”, vroeg Pegasus. Hij begreep het niet goed. “Zeg je nu dat iets saais als een stuk hout de mensen vrede zal brengen?”

Duif glimlachte wijs: “Weet je nog dat we iets wilden vinden wat voor iedereen belangrijk is? Hout IS belangrijk, want zonder het juiste soort hout hebben mensen geen gereedschap, kunnen ze geen huizen bouwen, eten klaarmaken of hun huis verwarmen.”

Pegasus begreep het, maar vond dat hout niet het enige was wat mensen belangrijk vonden. “Overal waar we naartoe vlogen, zeiden de mensen ook dat ze niet meer wilden vechten. Vrede vinden ze dus ook heel belangrijk.”

Duif was het daarmee eens. “Als we mensen uit de verschillende landen kunnen laten samenwerken om hun bomen te laten groeien en hout te kappen, zullen mensen zich rond deze activiteit verenigen en zullen ze misschien zien dat ze ook andere dingen gemeen hebben. Dit zou het begin kunnen zijn van het handhaven van de vrede tussen hun landen.”

Pegasus’ ogen straalden van enthousiasme. “Als er in één gebied vrede is, kan dat inspireren tot vrede op andere plaatsen, en dan leren mensen hoe ze op allerlei gebieden kunnen samenwerken!”

“We moeten de leiders van deze landen bij elkaar brengen en ons idee uitleggen dat samenwerken om bomen te laten groeien en hout te kappen dé manier zou kunnen zijn om oorlogen te voorkomen”, zei Duif.

Het idee van Pegasus en Duif om de volkeren van hun wereld samen te brengen door een natuurlijke hulpbron als hout te delen, doet denken aan een waargebeurd verhaal.

Net als de oorlog in dit verhaal zaaiden de oorlogen overal in Europa dood en vernieling. Europa lag in puin. De leiders van de Europese landen hadden een goed plan om te voorkomen dat zulke vreselijke dingen opnieuw zouden gebeuren. Een Fransman met de naam Jean Monnet dacht hier diep over na en besepte dat een land twee dingen nodig heeft om oorlog te kunnen voeren: aan de ene kant ijzer om staal te produceren, waar dan wapens van worden gemaakt, en aan de andere kant steenkool om energie te leveren aan fabrieken en spoorwegen. Europa had veel kolen en staal. Daarom konden de Europese landen gemakkelijk wapens maken en oorlog voeren. Jean Monnet stelde een plan voor dat nog nooit eerder was voorgesteld. Stel dat je de twee oude rivalen, namelijk Duitsland en Frankrijk, ervan kon overtuigen om samen te werken bij het produceren van steenkool en staal, dan zou oorlog tussen hen minder waarschijnlijk worden als ze verder keken dan de onderlinge verschillen. Jean Monnet besprak zijn idee met zijn vriend Robert Schuman, die minister in de Franse regering was. Robert Schuman vond het een schitterend idee. Hij vertelde erover in zijn toespraak op 9 mei 1950. Dit was het begin van het vredesproject dat nu de Europese Unie heet.

Denk jij dat Robert Schuman zich zorgen maakte over wat mensen van zijn plan voor één Europa zouden vinden? Denk jij dat het voor de landen van Europa makkelijk was om zich te verenigen? Laten we eens kijken hoe het allemaal afloopt met het plan van Pegasus en Duif.

Hoofdstuk 3

In de weken daarop bracht Pegasus, met de hulp van Duif, de leiders en volkeren uit de verschillende landen samen. Het was een indrukwekkend zicht toen iedereen op die ene plek bij elkaar was. Het hart van Pegasus maakte een sprongetje toen hij iedereen zo samen bij elkaar zag zitten. Het deed hem denken aan de tijd toen er nog geen oorlog was. Hun talen, hun culturen, hoe ze zich kleedden – allemaal anders en toch ook zo gelijk – zo verschillend en ook zo veel gemeen. Iedereen wilde immers geluk en vrede voor hun families, vrienden, burens. Het was prachtig om ze eindelijk allemaal weer samen te zien. “Beste mensen”, begon Pegasus, “ik wil jullie van harte bedanken dat jullie hier vandaag samenzijn. We hebben jullie hier uitgenodigd om jullie te vertellen dat blijvende vrede mogelijk is als jullie landen allemaal zouden samenwerken om bomen te kweken en hout te oogsten.”

“Oorlog voorkomen door bomen te kweken? Hoe zie je dat voor mogelijk?”, vroeg een van de leiders ongelovig.

“Als elk land bomen plant die in hun omgeving kunnen groeien, en als jullie allemaal afspreken om het hout over jullie grenzen met elkaar te delen, dan zullen jullie allemaal even veel toegang hebben tot deze belangrijke materialen. Dan verminderen de spanningen tussen jullie gemeenschappen en kunnen jullie open en eerlijk met elkaar praten. Dan kunnen jullie met elkaar overleggen in plaats van te vechten. Bovendien zijn sommige soorten hout beter voor het bouwen van huizen; ander hout is heel droog en beter om vuur mee aan te maken om te koken en te verwarmen. Weer ander hout is kleurrijk en wordt gebruikt voor prachtig houtsnijwerk, zoals de mooie voorwerpen die jullie vóór de oorlog op de markt verkochten. Door het hout dat jullie verbouwen om te ruilen voor het hout van jullie burens, leert iedereen delen. Geen enkel land zal sterker worden dan de andere, en iedereen zal er beter van worden”, legde Pegasus uit.

“Maar ieder land is anders, en iedereen spreekt zijn eigen taal”, wierp één leider tegen. “Hoe kunnen we dan samenwerken?”

Pegasus wilde antwoorden, maar toen zei een oud vrouwtje plotseling: “Ik herinner me nog dat verschillende landen handeldreven met elkaar. We vonden manieren om met elkaar te praten en werden zelfs vrienden, ondanks onze verschillen. Het kan dus wel!”

“Ja, dat weet ik ook nog!”, riep iemand anders. Anderen in de menigte zeiden hetzelfde.

“Vrede kan dus wel!”, zeiden nog anderen.

“Ja! Wij willen vrede!”, schreeuwde iedereen luidkeels.

Toen Pegasus dat hoorde, was hij opgelucht en echt wel heel blij. Nadat iedereen uitgeschreeuwd was, gaf Pegasus de landen nog één laatste advies mee: “Vrede en samenwerking ontstaan niet zomaar opeens. Maar als jullie kleine stapjes zetten, zullen jullie elkaar echt gaan vertrouwen en om elkaar gaan geven¹.”

Toen het nieuws zich verspreidde dat de mensen ervoor hadden gekozen om samen aan vrede te werken, was het die dag groot feest.

Samenwerken was de boodschap. Iedereen begon hun voorraden hout met elkaar te delen. Er werd voor gezorgd dat iedereen wat had aan dit dure hout, waar ze allemaal van afhankelijk waren. Waar de mensen bij het begin eerst nog wat terughoudend en een beetje bang waren, leerden ze stilaan elkaar te vertrouwen. Ze ervoeren dat ook hun buuren hetzelfde wilden: een vredig en gelukkig leven. Ze beseften stilaan dat je maar het beste samen kunt leven, niet als vijanden, maar als vrienden. De droom van Pegasus, van volkeren die samenwerken om vrede, welvaart en eenheid te creëren, begon vorm te krijgen. Waar ze voordien ruzie over maakten, kwamen ze nu bij elkaar om te overleggen, te delen en samen te werken.

Op een dag, vele jaren later vlogen Pegasus en Duif weer samen zij aan zij. Ze keken naar de landen onder hen. Het leek wel of het veel beter ging met de mensen. De schade van de oorlog was hersteld. Er waren nieuwe bomen geplant en de dorpen en steden bruisten weer. Kinderen speelden op school en de mensen dansten, maakten allerlei dingen, werkten en deelden samen van

1 Versie van een uittreksel uit de Schumanverklaring.

alles en nog veel meer. De verschillende gemeenschappen konden het goed met elkaar vinden en hielpen elkaar. Hun idee om samen te delen en samen te werken was langzaam gaan rijpen. De burgers van landen hadden zelfs besloten om de grenzen af te schaffen, omdat de mensen nu ook heel graag bij elkaar op bezoek gingen. Ze vonden het ook geweldig om elkaars taal te leren. Daardoor ontstonden veel nieuwe warme vriendschappen. Pegasus lachte gelukzalig toen hij terugdacht aan Europa, het meisje met de kleurrijke jurk dat hij zoveel jaren geleden bij de rivier had leren kennen. Hoe trots zou Zij wel niet zijn!

Pegasus en Duif schoten de lucht weer in. Pegasus draaide zich om en keek Duif aan: “De landen zijn nu in verscheidenheid verenigd”, riep hij uit. “Het is ons gelukt!”

“Ja, het is prachtig om te zien”, knikte Duif, “maar laten we het niet als vanzelfsprekend beschouwen dat het zo goed gaat. Al dat moois is niet zonder veel moeite bereikt. Het kan zo worden bedreigd als we met z’n allen uit het oog verliezen waarom en hoe we bij elkaar zijn gekomen.”

Duif en Pegasus waren in gedachten verzonken. Ze vertraagden hun slag. Plotseling draaide Pegasus zich om naar Duif. Hij zei: “Misschien ontstaan er ooit nieuwe problemen die de vrede in gevaar brengen, maar ik heb er toch alle vertrouwen in dat de mensen samen sterk zullen staan. Ze zullen verder samenwerken aan het zoeken naar oplossingen voor de problemen die op hun pad komen. Ze zullen verder leren van elkaar en delen met elkaar.”

Duif glimlachte warm en instemmend. Samen vervolgden ze hun reis vol hoop voor een verenigde toekomst.

De volkeren in het verhaal waar je net naar geluisterd hebt, vonden uiteindelijk een praktische manier om samen in vrede te leven. Ze gingen namelijk de productie van hout met elkaar delen. Op dezelfde manier bereikten de Europeanen in het echte leven vrede. Zij voegden de productie van hun staal en steenkool samen. Dit zou het begin zijn van de Europese Unie, de "EU" genoemd.

Net als in het verhaal verspreidde de boodschap van vrede en solidariteit, die in enkele landen begon, zich naar vele landen. De Unie die tot stand werd gebracht tussen de landen van Europa, begon met zes landen en breidde zich uit. Nu zijn 27 landen lid van de Unie.

In de Europese Unie respecteren de mensen elkaars cultuur en taal. Dat we deel uitmaken van één unie, betekent niet dat we niet meer uniek zijn. Anders dan vroeger vierten we nu onze verschillen en leren we van elkaar, terwijl we verenigd zijn. De Europese Unie heeft een vlag met twaalf gele sterren in een cirkel als symbool van deze eenheid en samenwerking.

De Europese Unie heeft ook haar eigen volkslied en een speciale dag waarop we de vrede vierten die we hebben bereikt. Het Europese volkslied heet "Ode aan de Vreugde". Het is gebaseerd op de negende symfonie van de beroemde componist Beethoven. De feestdag heet Europadag en wordt gevierd op 9 mei. Weet je nog dat we eerder spraken over Jean Monnet en Robert Schuman? Robert Schuman gaf zijn toespraak op 9 mei en daarom vierten we op deze dag de vrede en de eenheid in de hele Europese Unie.

Vandaag kan je zien hoe de Europeanen op verschillende manieren samenwerken. Veel Europese landen gebruiken dezelfde munt, de euro. Zoek Europa en de witte stier die op sommige euromunten en -biljetten staan! Bovendien kunnen mensen uit de Europese Unie in elkaars land werken, studeren en reizen, zonder dat ze daar speciale papieren of toestemming voor moeten hebben.

Het verhaal over Pegasus en de oorlog op het continent kent een happy end, maar helaas zijn er in onze wereld nog steeds plaatsen waar mensen vechten en oorlog voeren.

Net als Pegasus hebben wij een rol te spelen, een opdracht. Het is aan elk van ons om de woorden “verenigd in verscheidenheid” in ere te houden. Zo draagt elk van ons zijn steentje bij zodat hopelijk alle mensen in vrede kunnen samenleven en van elkaars verschillen genieten. Laten we een volgend hoofdstuk van ons verhaal schrijven met als doel vrede en welvaart voor alle mensen!

Luister naar me
europa.eu/!xThqgP

Bureau voor publicaties
van de Europese Unie